Dosarul nr. 4-284/2026
Nr. PIGD 4-26084882-09-4-03072026

H O T Ă R Â R E

în numele legii

21 august 2026 **mun. Bălți**

Judecătoria Bălți, sediul central, în componența:
Președintele ședinței, judecătorul: **Dumitru DAREA**
Grefier: **Roxana CAPBĂTUT**
cu participarea:
Persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul **Denis BOICO**
Apărătorului, avocatul **Stela CHIRIAC**
Părții vătămate **Maria BOICO**
Apărătorului părții vătămate, avocatul **Iana LICHII**
Interpretului **Lilia MATEI**
în absența:
Agentului constatator **Vasile SIMAC**

examinând în ședință publică cauza contravențională pornită în privința lui Boico Denis, născut la *****, IDNP *****, domiciliat în*****, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. *****, întocmit la 02 iunie 2026, prin care i-a fost imputată contravenția prevăzută de art. 318¹ din Codul contravențional,

C O N S T A T Ă:

I. Obiectul cauzei și pozițiile participanților

Cauza contravențională a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Bălți la 6 iulie 2026, fiind remisă spre examinare potrivit competenței prevăzute de Codul contravențional. Obiectul judecății îl constituie acuzația formulată prin procesul-verbal seria MAI07 nr. *****, în sensul că Boico Denis ar fi neexecutat cerințele unui ordin de restricție de urgență, faptă încadrată în art. 318¹ din Codul contravențional.

Procesul-verbal contestat consemnează, la rubrica privind data încheierii, data de 02 iunie 2026, ora 04:55, iar la rubrica privind timpul săvârșirii faptei indică, de asemenea, data de 02 iunie 2026 și intervalul aproximativ 03:30–03:40. În același timp, ordinul de restricție de urgență nr. *****, a cărui pretinsă neexecutare constituie chiar premisa juridică a acuzației, a fost emis abia la 02 iulie 2026, ora 01:30, pentru un termen de 10 zile.

În materialele remise instanței se regăsește și decizia agentului constatator din 02 iulie 2026, prin care s-a reținut că, în aceeași zi, la aproximativ ora 03:41, Boico Denis ar fi venit în scara blocului de pe str. Boris Glavan nr. 21 și ar fi transmis soției sale, Boico Maria, mesaje vocale cu conținut agresiv, încălcând interdicția de contact stabilită prin ordinul de restricție de urgență. Aceeași decizie afirmă că procesul-verbal cu privire la contravenție ar fi fost întocmit la 02 iulie 2026, deși înscrisul original aflat la dosar poartă data de 02 iunie 2026.

În ședința de judecată, Boico Denis a declarat că recunoaște vinovăția și a solicitat aplicarea arestului contravențional. Apărătorul său a atras însă atenția asupra contradicției dintre data procesului-verbal și data ordinului de restricție, arătând că fapta pretinsă rezultă din materialele cauzei ca fiind una din luna iulie, în timp ce mai multe acte, inclusiv actul de sesizare a instanței,

indică luna iunie. Apărarea a solicitat să se constate că această neconcordanță privește un element esențial al acuzației și atrage nulitatea procesului-verbal.

Partea vătămată Boico Maria a declarat că nu are pretenții față de Boico Denis și a solicitat aplicarea unei sancțiuni sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității. Din declarațiile sale scrise rezultă, totodată, că la 02 iulie 2026 s-a adresat poliției și a semnat plângerea formulată în privința soțului său. Apărătorul părții vătămate a susținut solicitarea privind aplicarea minimului sancțiunii sub forma muncii neremunerate în folosul comunității.

Agentul constatator nu s-a prezentat la examinarea în fond. Poziția autorității rezultă din procesul-verbal, din decizia din 02 iulie 2026 și din celelalte materiale întocmite de poliție. Absența agentului, luată separat, nu împiedică examinarea cauzei; ea impune însă instanței să se limiteze la acuzația astfel cum a fost individualizată de organul constatator și să nu suplinească, prin propria intervenție, lipsurile esențiale ale actului de sesizare.

II. Circumstanțele relevante și probele administrate

Din ordinul de restricție de urgență nr. ***** rezultă că acesta a fost emis de poliție la 02 iulie 2026, ora 01:30, în urma evaluării unei situații de violență în familie. Ordinul îl obliga pe Boico Denis să părăsească imediat locuința comună și îi interzicea, pe durata măsurilor, contactul vizual și orice alt contact cu Boico Maria, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Măsurile au fost stabilite pentru 10 zile, cu aplicare imediată.

Procesul-verbal privind informarea și înmânarea actului de procedură, întocmit la 02 iulie 2026, confirmă că Boico Denis a fost informat despre măsurile stabilite prin ordinul de restricție de urgență, despre drepturile și obligațiile aferente și despre răspunderea pentru neexecutarea acestuia. Prin urmare, sub aspectul existenței și comunicării ordinului, materialele indică în mod coerent data de 02 iulie 2026.

Informația privind apelul la serviciul 112 și decizia poliției sunt, de asemenea, datate 02 iulie 2026. Bonul aparatului Dräger consemnează testarea lui Boico Denis la 02 iulie 2026, ora 04:36, cu rezultatul de 0,68 mg/l. Acest din urmă înscris nu demonstrează, prin el însuși, neexecutarea ordinului de restricție, dar confirmă că intervenția poliției și documentarea situației s-au desfășurat în luna iulie, nu în luna iunie.

Materialele fotografice ale conversațiilor conțin mai multe mesaje vocale transmise în intervalul aproximativ 03:29–03:41. Declarațiile persoanelor audiate și raportul angajatului poliției se referă, în substanță, la același episod din noaptea de 02 iulie 2026. Aceste probe pot fi relevante pentru o acuzație individualizată corespunzător cu privire la o faptă săvârșită după emiterea ordinului, însă ele nu modifică prin ele însele conținutul procesului-verbal cu privire la contravenție și nu substituie data faptei consemnată în actul care sesizează instanța.

Instanța acordă o importanță determinantă faptului că neconcordanța nu privește un element periferic. Procesul-verbal indică o faptă la 02 iunie 2026, iar ordinul de restricție a fost creat juridic abia la 02 iulie 2026. Astfel, potrivit cronologiei înscrise în procesul-verbal, la momentul pretinsei neexecutări nu exista încă ordinul ale cărui cerințe ar fi putut fi încălcate.

Faptul că celelalte materiale permit identificarea probabilă a datei de 02 iulie 2026 nu înlătură contradicția. Dimpotrivă, acestea confirmă existența a două cronologii incompatibile în același dosar: cronologia acuzației formalizate prin procesul-verbal – 02 iunie 2026 – și cronologia evenimentului documentat prin ordin, apelul 112, decizia poliției și celelalte înscrisuri – 02 iulie 2026.

III. Cadrul juridic aplicabil

Codul contravențional

Potrivit art. 318[1] din Codul contravențional, neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență se sancționează cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 45 la 60 de ore sau cu arest contravențional de la 10 la 15 zile. Din însăși structura normei rezultă că existența unei contravenții presupune, în mod necesar, existența prealabilă a unui ordin de restricție de urgență valabil, aflat în vigoare, cunoașterea sau comunicarea măsurilor impuse și o conduită intenționată de neexecutare ori eschivare de la executarea unei cerințe concrete a acelui ordin.

Conform art. 442 alin. (1) din Codul contravențional, procesul-verbal cu privire la contravenție este actul prin care se individualizează fapta ilicită și se identifică făptuitorul. Art. 443 alin. (1) lit. a), d) și e) impune consemnarea datei și locului încheierii, a faptei contravenționale, a locului și timpului săvârșirii, a circumstanțelor relevante, precum și a încadrării juridice și a indiciilor calificative ale elementelor constitutive ale contravenției.

Art. 443 alin. (7) din Codul contravențional interzice rectificările, adăugirile și alte modificări în procesul-verbal. Atunci când este necesară o asemenea intervenție, legea impune încheierea unui nou proces-verbal, cu consemnarea corespunzătoare. Norma protejează identitatea acuzației și împiedică modificarea ulterioară informală a elementelor pe baza cărora persoana este chemată să se apere.

Art. 445 alin. (1) din Codul contravențional prevede nulitatea absolută în cazul neconsemnării, între altele, a circumstanțelor comiterii și încadrării juridice a faptei, precum și a datei comiterii acesteia. Alin. (2) rezervă nulitatea relativă pentru celelalte încălcări ale art. 443 sau ale altor norme imperative, dacă acestea afectează în mod esențial fondul cauzei. Potrivit art. 461 alin. (1), atunci când, pe parcursul judecării, instanța constată un temei prevăzut de art. 445 alin. (1), procesul contravențional se încetează.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 135 din 12 august 2021, a reținut că actuala redactare a art. 445 diferențiază în mod deliberat nulitățile absolute de cele relative și a reiterat că procesul-verbal trebuie să respecte o formă ad validitatem pentru a produce efecte juridice. Pentru mențiunile incluse de legiuitor în alin. (1), instanța nu este chemată să relativizeze viciul printr-un test suplimentar al prejudiciului procesual, deoarece însăși legea le califică drept condiții esențiale de validitate.

În jurisprudența Curții Supreme de Justiție s-a subliniat, cu titlu de reper asupra funcției procesului-verbal, că acesta este actul prin care se individualizează fapta ilicită, iar exactitatea datelor privind momentul comiterii poate fi determinantă pentru corespunderea actului cerințelor art. 442 și 443 din Codul contravențional (a se vedea, cu titlu de reper, decizia CSJ în dosarul nr. 2ra-1948/19, pronunțată la 5 februarie 2020).

Conform art. 375 din Codul contravențional, persoana se consideră nevinovată până când vinovăția sa este dovedită în modul prevăzut de cod, concluzia de vinovăție nu poate fi întemeiată pe presupuneri, iar dubiile care nu pot fi înlăturate se interpretează în favoarea persoanei. Art. 425 alin. (3) și (4) impune aprecierea tuturor probelor potrivit convingerii formate prin cercetarea lor în raport cu circumstanțele cauzei și stabilește că nicio probă nu are valoare prestabilită. Recunoașterea vinovăției este, așadar, o probă ce trebuie apreciată în ansamblu și nu exonerează instanța de controlul legalității acuzației.

Art. 458 din Codul contravențional obligă instanța, la adoptarea hotărârii, să determine caracterul veridic al contravenției imputate, existența eventualelor cauze care înlătură caracterul

contravențional, vinovăția persoanei, necesitatea sancționării și celelalte aspecte importante pentru justa soluționare. Art. 462 impune ca hotărârea să fie legală, întemeiată și motivată.

Legea nr. 45/2007 și Convenția de la Istanbul

Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie instituie ordinul de restricție de urgență ca măsură provizorie de protecție. Potrivit art. 12¹, atunci când evaluarea riscurilor indică o bănuială rezonabilă de violență și/sau un pericol iminent de repetare ori comitere a acțiunilor violente, poliția este obligată să emită imediat ordinul. Acesta se aplică îndată, pentru o perioadă de până la 10 zile, iar agresorul și victima sunt informați despre restricțiile stabilite și despre răspunderea pentru neexecutarea lor.

Republica Moldova a ratificat, prin Legea nr. 144/2021, Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, cunoscută drept Convenția de la Istanbul. Convenția este în vigoare pentru Republica Moldova din 1 mai 2022. Art. 52 al Convenției obligă statele să asigure autorităților competente posibilitatea de a dispune, în situații de pericol imediat, îndepărtarea autorului violenței din locuința victimei și interzicerea contactului cu victima, cu prioritate pentru siguranța acesteia. Art. 50 și 51 impun un răspuns prompt și evaluarea riscului, iar art. 49 reclamă desfășurarea procedurilor fără întârzieri nejustificate, cu respectarea drepturilor victimei.

Prin urmare, Convenția de la Istanbul confirmă importanța deosebită a executării imediate și efective a măsurilor de protecție. Această obligație internațională nu derogă însă de la legalitatea procesului contravențional și nu autorizează condamnarea în baza unui act de acuzare care nu individualizează în mod valabil fapta. Protecția efectivă a victimei și respectarea garanțiilor procesuale nu sunt obiective opuse; ambele fac parte din obligația statului de a oferi un răspuns juridic eficient, previzibil și conform legii.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut constant că violența în familie reclamă un răspuns efectiv al autorităților. În Eremia și alții c. Republicii Moldova, cererea nr. 3564/11, hotărârea din 28 mai 2013, Curtea a constatat că lipsa unor măsuri efective de protecție împotriva violenței repetate poate angaja răspunderea statului. În T.M. și C.M. c. Republicii Moldova, cererea nr. 26608/11, hotărârea din 28 ianuarie 2014, Curtea a examinat tocmai deficiențele privind protecția efectivă și executarea măsurilor dispuse în contextul violenței domestice.

În același timp, procedura contravențională din prezenta cauză, care poate conduce inclusiv la arest contravențional, intră sub garanțiile componentei penale a art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. În Ziliberberg c. Republicii Moldova, cererea nr. 61821/00, decizia din 1 februarie 2005, Curtea a recunoscut caracterul penal autonom al unor asemenea proceduri. În Malofeyeva c. Rusiei, cererea nr. 36673/04, hotărârea din 30 mai 2013, și Karelin c. Rusiei, cererea nr. 926/08, hotărârea din 20 septembrie 2016, Curtea a subliniat importanța delimitării funcției de judecată de funcția de acuzare și riscul ca instanța să compromită imparțialitatea atunci când compensează lipsurile esențiale ale acuzației.

IV. Aprecierea instanței

Caracterul determinant al contradicției temporale

Instanța pornește de la conținutul exact al acuzației. Art. 318¹ nu sancționează orice conduită conflictuală sau orice contact nedorit între membrii familiei, ci o conduită juridic precisă: neexecutarea intenționată ori eschivarea de la executarea cerințelor unui ordin de restricție de urgență. Prin urmare, ordinea temporală a faptelor este parte a însăși tipicității contravenției. Ordinul trebuie să existe și să fie executoriu înaintea conduitei de neexecutare.

În cauza de față, procesul-verbal indică drept dată a faptei 02 iunie 2026 și intervalul 03:30–03:40. Ordinul de restricție de urgență nr. ***** a fost însă emis la 02 iulie 2026, ora 01:30. Între cele două momente există o diferență de o lună. Dacă se ia drept reper data consemnată în procesul-verbal, contravenția prevăzută de art. 318¹ este juridic imposibilă: la 02 iunie 2026 nu exista ordinul a cărui neexecutare îi este imputată lui Boico Denis.

Această situație nu poate fi asimilată unei greșeli grafice indiferente pentru apărare. Data faptei este inclusă expres de legiuitor între elementele de validitate ale procesului-verbal, iar în materia art. 318¹ ea determină dacă premisa normativă a contravenției exista. Relevanța este accentuată de caracterul strict temporar al ordinului de restricție, care produce efecte pentru o perioadă limitată, în speță 10 zile. O diferență de o lună nu poate fi lipsită de consecințe atunci când măsura care generează obligația durează numai 10 zile.

Nici faptul că decizia poliției din 02 iulie 2026 și celelalte probe descriu coerent un episod din 02 iulie nu transformă procesul-verbal din 02 iunie într-un act valabil. Dimpotrivă, decizia poliției afirmă că procesul-verbal ar fi fost întocmit la 02 iulie, afirmație contrazisă de însuși originalul actului de sesizare. Instanța nu poate prefera data dintr-un act ulterior și să o introducă, prin interpretare, în procesul-verbal.

Art. 443 alin. (7) oferă chiar soluția legislativă pentru o astfel de situație: dacă este necesară rectificarea unei mențiuni, se încheie un nou proces-verbal. Agentul constatator nu a întocmit un nou proces-verbal cu data corectă înainte de sesizarea instanței. În lipsa unui asemenea act, corectarea datei de către judecător ar echivala cu modificarea directă a acuzației și cu substituirea organului constatator.

Incidența art. 445 din Codul contravențional

Instanța reține că cerința de „consemnare” a datei comiterii, în sensul art. 445 alin. (1), nu este satisfăcută prin simpla completare formală a rubricii cu orice dată. Mențiunea trebuie să individualizeze data faptei pentru care persoana este efectiv deferită judecății. O dată care plasează fapta cu o lună înaintea nașterii obligației pretins încălcate nu îndeplinește funcția juridică a unei mențiuni privind data comiterii. În substanță, actul nu conține data contravenției ce rezultă din acuzația materială susținută de autoritate.

Această concluzie este compatibilă cu natura ad validitatem a procesului-verbal reținută de Curtea Constituțională. Scopul art. 445 alin. (1) nu este formalismul în sine, ci garantarea certitudinii asupra identității faptei. Atunci când mențiunea temporală face ca acuzația să descrie o faptă care nu putea exista juridic, viciul privește chiar nucleul actului de sesizare și nu poate fi acoperit prin administrarea ulterioară a probelor.

Chiar privită prin ipoteza mai favorabilă organului constatator, potrivit căreia înscrierea „02.06.2026” ar reprezenta o mențiune existentă, dar eronată, neregularitatea afectează în mod esențial fondul cauzei în sensul art. 445 alin. (2): schimbarea lunii determină existența sau inexistența premiselor art. 318¹, delimitează perioada de valabilitate a ordinului și stabilește conduita asupra căreia persoana trebuie să se apere. Defectul nu poate fi înlăturat fără rescrierea unui element esențial al procesului-verbal. Prin urmare, indiferent de calificarea tehnică a viciului ca lipsă substanțială a datei reale ori ca mențiune esențial eronată, consecința procesuală este aceeași: acuzația nu poate fundamenta o hotărâre de sancționare.

Imposibilitatea instanței de a reconstrui acuzația pe baza celorlalte probe

Instanța nu ignoră că materialele din 02 iulie 2026 formează o succesiune factuală coerentă: emiterea ordinului la ora 01:30, pretinsele contacte ulterioare, sesizarea poliției, intervenția și actele de documentare. Aceste materiale pot explica de ce agentul constatator a intenționat

probabil să indice luna iulie. Ele nu îi conferă însă instanței competența de a modifica procesul-verbal din „02.06.2026” în „02.07.2026”.

O asemenea intervenție nu ar reprezenta simpla lămurire a unei abrevieri ori îndreptarea unei erori de calcul. Ea ar schimba simultan data întocmirii actului și data faptei și ar transforma o acuzație imposibilă juridic într-o acuzație susceptibilă de examinare pe fond. Tocmai o astfel de reconstrucție este incompatibilă cu art. 443 alin. (7) și cu cerința de imparțialitate a instanței. În logica jurisprudenței Malofeyeva și Karelin, judecătorul nu poate deveni autorul versiunii corectate a acuzației.

Data înregistrării cauzei la instanță, 6 iulie 2026, oferă încă un dubiu rezonabil instanței că validitatea ordinului de restricție este anume din data de 2 iulie ori această data precedă data înregistrării dosarului judiciar.

Efectul recunoașterii vinovăției și al poziției părții vătămate

Recunoașterea vinovăției de către Boico Denis nu poate valida un proces-verbal lovit de un viciu esențial. Potrivit art. 425 alin. (4), nicio probă nu are valoare prestabilită. Mărturisirea unei persoane poate confirma o conduită, însă nu poate crea retroactiv existența juridică a unui ordin la data indicată în procesul-verbal și nu poate modifica obiectul acuzației. Persoana nu poate renunța, prin recunoaștere, la cerințele legale care condiționează validitatea actului de sesizare.

De asemenea, poziția părții vătămate, care nu formulează pretenții și solicită o sancțiune mai puțin severă, nu influențează analiza nulității. Contravenția prevăzută de art. 318[1] protejează nu doar interesul individual al victimei, ci și autoritatea și eficiența măsurii de protecție dispuse de stat. Procesul nu încetează prin simpla împăcare sau lipsă de pretenții. Totuși, această natură de interes public nu permite instanței să ignore cerințele imperative privind forma și conținutul procesului-verbal.

Raportul dintre obligația de protecție și garanțiile procesuale

Instanța acordă greutatea cuvenită standardelor Convenției de la Istanbul și jurisprudenței Curții Europene privind obligația statului de a reacționa efectiv la violența în familie și la încălcarea măsurilor de protecție. Art. 52 al Convenției ar fi lipsit de efect util dacă ordinele de restricție ar putea fi încălcate fără o reacție promptă și eficientă. Eremia și T.M. și C.M. confirmă că pasivitatea autorităților în fața riscului de repetare a violenței poate conduce la încălcarea drepturilor fundamentale ale victimei.

Aceste standarde nu impun însă condamnarea cu orice preț. Eficiența răspunsului statului presupune, în egală măsură, ca organele de constatare să documenteze corect fapta și să formuleze o acuzație juridic validă, capabilă să susțină controlul unei instanțe independente. Un proces-verbal care situează neexecutarea unui ordin cu o lună înainte de emiterea acelui ordin vulnerabilizează chiar mecanismul de protecție pe care statul trebuie să îl facă efectiv.

Constatarea nulității procesului-verbal în prezenta cauză nu echivalează cu declararea nelegalității ordinului de restricție de urgență, nu pune la îndoială necesitatea protejării victimei și nu reprezintă o constatare că episodul din 02 iulie 2026 nu a avut loc. Legalitatea și valabilitatea ordinului nu constituie obiect autonom al prezentei proceduri. Soluția exprimă exclusiv imposibilitatea aplicării unei sancțiuni contravenționale în baza actului de acuzare concret remis instanței în această cauză.

V. Concluzia instanței și efectele procesuale

Din ansamblul celor constatate rezultă o contradicție obiectivă și ireconciliabilă între procesul-verbal cu privire la contravenție și actul juridic a cărui neexecutare formează elementul constitutiv al contravenției. Procesul-verbal seria MAI07 nr. ***** fixează data faptei la 02 iunie 2026, în timp ce ordinul de restricție de urgență nr. ***** a fost emis la 02 iulie 2026. La data

indicată în acuzație, ordinul nu exista și nu putea genera nicio obligație susceptibilă de a fi neexecutată.

Instanța nu poate transforma această acuzație într-una referitoare la 02 iulie 2026 prin coroborarea actelor ulterioare, deoarece ar modifica un element esențial al procesului-verbal, contrar art. 443 alin. (7), și ar prelua funcția organului constatator. Recunoașterea vinovăției și probele privind episodul din iulie nu înlătură viciul de validitate și nu permit condamnarea pentru o faptă individualizată diferit de actul de sesizare.

În consecință, instanța constată nulitatea absolută a procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. *****, în temeiul art. 445 alin. (1) din Codul contravențional. În condițiile art. 461 alin. (1), constatarea acestui temei atrage încetarea procesului contravențional. Odată soluționată cauza pe temeiul nulității actului de sesizare, instanța nu mai procedează la individualizarea unei sancțiuni și nu formulează o constatare separată, pe fond, privind existența sau inexistența faptică a episodului din 02 iulie 2026.

În baza celor expuse, conducându-se de art. 318¹, art. 375, art. 425, art. 442, art. 443, art. 445 alin. (1), art. 458, art. 460, art. 461 alin. (1), art. 462 și art. 468 din Codul contravențional, de Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, de Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice și de principiile art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța de judecată

H O T Ă R Ă Ș T E:

Se constată nulitatea absolută, în temeiul art. 445 alin. (1) din Codul contravențional, a procesului-verbal cu privire la contravenție seria MAI07 nr. *****, întocmit la 02 iunie 2026 de agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Bălți în privința lui Boico Denis, prin care acestuia i-a fost imputată contravenția prevăzută de art. 318¹ din Codul contravențional.

Se încetează procesul contravențional pornit în privința lui Boico Denis, născut la *****, pentru pretinsa săvârșire a contravenției prevăzute de art. 318¹ din Codul contravențional, ca efect al nulității absolute a procesului-verbal, în condițiile art. 461 alin. (1) din Codul contravențional.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord, prin intermediul Judecătoriei Bălți, în termen de 15 zile de la data pronunțării, iar pentru părțile care nu au fost prezente la ședința de judecare a cauzei contravenționale – de la data înmânării copiei de pe hotărâre, în condițiile art. 468 alin. (1) din Codul contravențional.

Hotărârea pronunțată integral la 21 august 2026.

Președintele ședinței
Judecător **Dumitru DAREA**